

Salt en Dansa

Salt en Dansa

«Si ens ho creiem de veritat, els que pugen a l'escenari hi han de fer alguna cosa digna»

HELENA BOADAS

Sempre que vaig a veure un espectacle que acaba amb social, comunitari o inclusiu hi vaig amb el cor encongit. Al meu parer, en els espectacles -del que sigui: teatre, música, dansa, és igual- que no són professionals hi ha un risc: que els participants -si són adults; els nens són un altre món- facin el ridícul i el públic s'ho passi malament. Però abans de tirar-me pedres deixeu-me explicar.

Crec que tothom té la capacitat i el dret de pujar a un escenari per mostrar què sap fer. Tothom, sense cap excepció. D'això van els espectacles socials, comunitaris o inclusius. Però també penso que si ens ho creiem de veritat, els que pugen a l'escenari hi han de fer alguna cosa digna. Més ambiciosa, menys, és igual; cadascú dintre de les seves possibilitats -i de possibilitats tots en tenim-. Però que sigui sempre digna. Que el públic no passi vergonya i, sobretot, que no sigui humiliant per a ningú. Si això no s'aconsegueix -i si heu anat a veure més de dos espectacles inclusivus sabeu que a vegades passa- tot plegat es converteix en pura condescendència i la inclusió se'n va a fer punyetes. Mantenir aquesta dignitat és el que mostra el respecte autèntic cap als participants. I la tasca -difícil, immensa, imprescindible- dels professors, directors, organitzadors o qui sigui que condueixi aquests espectacles és la d'aconseguir que el públic s'ho passi bé -de veritat- i que els participants en surtin amb el cap ben alt. Aquí hi caben tots els nivells, del zero a l'infinit. Es tracta només de fer una cosa treballada, que tingui en compte els punts dèbils i els punts forts dels participants perquè tothom s'hi pugui lluir i ningú no se senti incòmode. Es tracta de respecte cap a les persones que s'exposen al públic.

Pensava tot això abans d'entrar a veure Calidoscòpics, l'espectacle de creació comunitària mostra final del projecte Salt en Dansa, organitzat per l'Ajuntament de Salt i el Nou Espiral i dirigit per la Cia. Las Lolas. Hi vaig anar diumenge passat, al teatre El Canal, perquè n'havia d'escriure un article per una revista de Salt i uns segons abans que comencés l'espectacle, amb l'escenari fosc, pensava «que m'agradi, si us plau, que m'agradi i que no passi vergonya, perquè si no tindrè un problema». Llum tènue. Una quinzena de dones i un sol home asseguts ens cadires repartides per un escenari sobri i molt efectiu. Pantalons negres i parts de dalt de colors vius. L'home comença a marcar un ritme i aquí comença tot. Jocs de veus, improvisació, coreografies molt ben fetes i sabates, moltes sabates, que donen molt de joc. La llum d'un focus cau a sobre una dona que es posa molt lentament un abric a l'estil Humphrey Bogart amb una contundència que ens deixa a tots impressionats. Complicitats, molta presència i un espectacle de quaranta minuts que passa en un sospir. Em va agradar -gràcies, Senyor-, em va agradar molt. Tot això de la dignitat va quedar com un pensament ridícul perquè van fer moltíssim més que salvar-la. Visca els projectes comunitaris ben fets, i visca la dansa!